

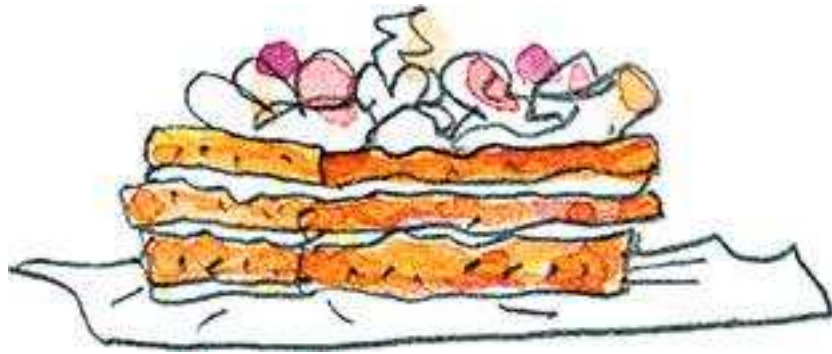
ליכרונות היאדות

המתנה של סבתא

ח. זושצ'נקו

ולצערנו ראינו שהפעם היא לא הביאה לנו דבר פרט למאפה.
ואז אחותי לילה אמרה לסבתא:
"סבתא, את לא הבאת לנו דבר מלבד

המאפה?"
וסבתא התרגזה על לילה וענתה לה:
"הבאתי. אבל לא אתן למישהי
ששואלת ישירות על כך. את המתנה
יקבל הילד מיניה, שטוב מכל אחד
אחר, כי שותק. כי הוא מחונך כפי
שצריך."

הייתה לי סבתא. והיא אהבה אותי
מאוד.
היא באה לבקר אצלנו מדי חודש
והייתה מביאה לנו צעצועים במתנה.
ונוסף לכך הייתה מביאה סל שלם של
מאפה.

היא הייתה נותנת לי לבחור מכל
המאפה את מה שמצא חן בעיניי. ואת
אחותי לילה סבתא לא אהבה במיוחד.
והיא לא נתנה לה לבחור מהמאפה.
היא בעצמה בחרה מה לתת לה.
ולכן אחותי לילה כל פעם יללה וכעסה,
יותר עלי מאשר על סבתא.
יום יפה אחד סבתא הגיעה אלינו
לקייטנה.
היא באה לקייטנה ומטיילת בגינה. ביד
אחת היא מחזיקה סל עם המאפה,
ובשנייה את התיק שלה.
לילה ואני ניגשנו אליה ובירכנו אותה.

וסבתא אמרה לי להושיט את ידי.
על כף ידי המושטת היא שמה עשר

מטבעות חדשות של עשר קופייקות.
והנה אני עומד כמו טיפש ומסתכל על
המטבעות החדשות המונחות על כף
ידי. וגם לילה מסתכלת על המטבעות
האלו. ולא אומרת דבר. רק בעיניה
נדלקת להבה רעה.
סבתא חייכה אלי והלכה לשתות תה.
ואז לילה נתנה לי מכה ביד, מלמטה
למעלה, כך שכל המטבעות שלי נפלו
מכף היד והתפזרו בעשב ובתעלה.

התחלתי לבכות בקול כזה רם שכל
המבוגרים באו במרוצה - אבא, אמא
וסבתא. והם מיד התכופפו והתחילו
לאסוף את המטבעות שלי.
וכשכבר נאספו כל המטבעות, מלבד
אחת, אמרה סבתא:
"אתם רואים שעשיתי נכון כשלא נתתי
ללילה אף מטבע אחת! הנה איזו ילדה
קנאית היא. חושבת 'אם לא לי, אז גם
לא לו!'. ואיפה עכשיו הפושעת הזו?"
התברר שכדי להימנע מצרות לילה
עלתה על עץ, ישבה שם והוציאה לשון
לי ולסבתא.
ילד השכנים, פאווליק, רצה לירות על
לילה ממקלעת, וכך להוריד אותה
מהעץ. אבל סבתא לא הסכימה, כי
לילה יכלה לשבור רגל. סבתא לא
הגיעה לקיצוניות כזו ואפילו רצתה
לקחת את המקלעת מהילד. ואז הילד

התרגז על כולם ועל סבתא במיוחד,
ומרחוק ירה עליה במקלעת.
סבתא נאנחה ואמרה:
"זה נראה לכם? בגלל הפושעת הזו ירו
עלי ממקלעת. לא, לא אבוא אליכם
יותר, כדי שלא יקרו לי מעשים דומים.
מוטב שתשלחו אלי את הילד מינייה
הנהדר. ואני, כדי להכעיס את לילה,
אתן לו מתנות."
אבא אמר:
"טוב, כך נעשה. רק את, אמא,
משבחת את מינייה לשווא! בוודאי. לילה
נהגה לא יפה, אבל גם מינייה לא הטוב
ביותר שבילדי העולם. הילד הטוב
ביותר הוא כזה שהיה נותן לאחות שלו
כמה מטבעות כשראה שלא קיבלה
דבר. ובכך לא היה גורם לאחותו לקנא
ולכעוס."
ולילה שישבה על העץ אמרה:

"לילה, רדי מהעץ! אתן לך שתי
מטבעות במתנה."
לילה ירדה מהעץ ואני נתתי לה שתי
מטבעות. ובמצב רוח טוב הלכתי
למרפסת ואמרתי למבוגרים:
"בכל זאת סבתא צדקה. אני הילד
הטוב ביותר שבעולם. עכשיו נתתי
ללילה שתי מטבעות."
סבתא חייכה בהתפעלות, גם אמא
נאנחה. אבל אבא החמיר פנים ואמר:
"לא. הילד הטוב ביותר שבעולם הוא
כזה שאחרי שעושה משהו נכון לא
מתפאר אחר כך."
ואז רצתי לגינה, מצאתי את אחותי
ונתתי לה עוד מטבע אחת. ולא סיפרתי
זאת למבוגרים.
בסך הכל ללילה היו שלוש מטבעות
ואת המטבע הרביעית היא מצאה
בעשב, שם איפה שהכתה אותי ביד.

"והסבתא הטובה שבעולם היא כזו
שנותנת לכל הילדים דבר מה, ולא רק
למיניה, שבטיפשותו או בערמומיותו
שותק ואחר כך מקבל מתנות ומאפה."
סבתא לא רצתה יותר להישאר בגינה.
וכל המבוגרים הלכו לשתות תה על
המרפסת.
אז אמרתי ללילה:

ובכל ארבע המטבעות לילה קנתה לה
גלידה. והיא אכלה אותה שעתיים.
שבעה, ועוד נשאר לה קצת.
ובערב קיבלה כאב בטן ואת כל יום
ראשון נשארה במיטה.
כן ילדים, מאז עברו שנים רבות.
ועד היום אני ניזכר בדברים של אבא.
לא, יתכן ולא הצלחתי להיות אדם טוב
מאוד. זה קשה מאוד. אבל תמיד
השתדלתי.
וגם זה טוב.